

Arrest

nr. 303 460 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 13 december 2022 en verzoekt op 10 januari 2023 om internationale bescherming. Verzoeker kwam zich niet aanbieden voor het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) en gaf hiervoor ook geen geldige reden binnen de wettelijk voorziene termijn, waardoor de behandeling van zijn eerste verzoek werd beëindigd.

1.2. Op 21 april 2023 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat ontvankelijk wordt verklaard. Op 5 september 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te hebben en bent geboren op 23 januari 1992 in Dedoplistskaro. U had gedurende vier jaar een relatie met een getrouwd meisje en werd hierdoor sinds eind 2017 bedreigd door haar broer D. Z. toen hij de gesprekken tussen zijn zus en u had gelezen. Zo werd u eind 2017 door D. in elkaar geslagen en in 2018 door een vriend van D. In 2018 werd ook de remkabel van uw auto doorsneden. In 2019 werd uw broer verkeerdelijk meegenomen in de auto, maar na één kilometer hebben ze hem terug afgezet. Uw vader werd in datzelfde jaar ook een keer gedwongen om mensen te mobiliseren om naar de verkiezingen te gaan. U werd in 2019 ook twee keer in elkaar geslagen door D. en mensen van de criminele politie. Sinds 2018 werd u ook gedurende vier jaar gemiddeld om de drie maanden een paar keer meegenomen in een wagen, waarna ze u weer vrij lieten. U vertrok uit Georgië op 23 juli 2022, waarna u ongeveer twee maanden in Polen verbleef. Daarna ging u in oktober 2022 naar Slowakije waar u opnieuw twee maanden verbleef. U vertrok daarna naar België en arriveerde hier op 13 december 2022. U diende uw eerste verzoek om internationale bescherming in België in op 10 januari 2023. U kwam niet opdagen voor uw eerste persoonlijk onderhoud in België en gaf hiervoor ook geen geldige reden binnen de wettelijk voorzien termijn, hierdoor werd de behandeling van uw verzoek beëindigd. U diende op 21 april 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaarde dat de problemen die u had de vorige keer nog altijd aanwezig zijn en dat uw moeder de persoon is tegengekomen waarmee u problemen had. Uw moeder kreeg hierdoor veel stress en werd hierdoor in maart 2023 opgenomen in het ziekenhuis.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, identiteitskaart, paspoort, screenshots van een gesprek met uw zus en met een vriendin van uw ex-vriendin, foto's van een gehavende auto en foto's van uw moeder in het ziekenhuis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend een gemeenrechtelijk conflict dat u heeft met de broer van uw ex-vriendin (CGVS, p.7).

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Zo stelde het CGVS vast dat u uw eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in Europa laattijdig indiende, wat indruist tegen de door u aangehaalde vrees voor uw leven en nood aan internationale bescherming. U verliet Georgië op 23 juli 2022 (zie documenten: stempel paspoort), waarna u ongeveer twee maanden in Polen verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde dat het niet gemakkelijk is om van Georgië naar Europa te reizen en u een uitnodiging had om te werken in Polen. U diende geen verzoek om internationale bescherming in omdat u de mensen niet leuk vond en de houding naar jullie toe. U vertrok daarna naar Slowakije, waar u opnieuw twee maanden verbleef om te werken. U diende daar geen verzoek om internationale bescherming in omdat ook daar de houding naar Georgiërs niet gepast was. U vertrok vervolgens naar België en kwam hier toe op 13 december 2022. U diende uw eerste verzoek om internationale bescherming in België echter pas in op 10 januari 2023 omdat u eerst twintig steden in België heeft bezocht (CGVS, p.6-7 en Verklaringen DVZ 1e VIB, randnr. 33). Uw verklaringen dat u zich enerzijds genoodzaakt zag Georgië te ontvluchten om uzelf veilig te stellen, maar dat u anderzijds minstens vijf maand en een half door Europa reisde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vallen niet met elkaar te rijmen. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk na binnenkomst in het land van asiel een verzoek om internationale bescherming

indient, wat u hebt nagelaten om te doen. Dit gegeven ondermijnt zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door u aangehaalde vrees.

Verder geeft uw gedrag tijdens de door u ingezette asielpcedure blijk van desinteresse. U was namelijk afwezig op uw eerste persoonlijk onderhoud. U verklaart dat u uit de trein en bus werd gezet omdat u geen geldig vervoersbewijs had, waardoor u niet op het CGVS kon geraken (CGVS, p.12). U hebt echter nagelaten om hiervan iemand op het CGVS op de hoogte stellen binnen de wettelijke voorziene termijn. Dergelijke gedrag is onverenigbaar met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Daarnaast is het ook minstens opmerkelijk te noemen dat als u werkelijk jarenlang bedreigd werd door D. en vier jaar lang ongeveer om de drie maanden werd meegenomen door hem (CGVS, p.9), u de laatste drie jaar van uw verblijf in Georgië op verschillende plaatsen zou wonen om dan toch nog 10 dagen per maand naar uw dorp Zemo-Kedi te gaan. U verklaart dat u thuis verbleef en niet naar buiten kwam (CGVS, p.3-4). Toch is het van alle logica ontdaan dat als u zoveel moeite zou doen om drie jaar lang continu te verhuizen, u er dan wel voor zou kiezen om maandelijks terug naar uw dorp te gaan. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste interview op DVZ dat u van uw geboorte tot uw vertrek in Zemo-kedi heeft gewoond (Verklaringen DVZ 1e VIB, randnr. 11). Wanneer u hiermee tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt geconfronteerd, verklaart u dat uw officieel adres in Zemo-Kedi was. Wanneer er u vervolgens wordt gevraagd waarom u niet heeft aangegeven dat u niet effectief op dat adres woonde, verklaarde u dat u het niet weet (CGVS, p.12). Bijgevolg doet het feit dat u geen verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheid, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en bestaat er het sterke vermoeden dat u tot aan uw vertrek onophoudelijk in Zemo-Kedi heeft gewoond, hetgeen uiteraard onverenigbaar zou zijn met de door u voorgehouden vrees.

Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw asielrelaas, dient erop te worden gewezen dat uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoonde dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in. U verklaart dat uw zus in 2019 klacht zou hebben ingediend in Rustavi. U legt hier echter geen enkel bewijs van voor en verklaart dat de politie de bewijzen heeft laten verdwijnen (CGVS, p.8). Dit is dus niet meer dan een blote bewering langs uwer zijde. Daarnaast heeft u ook nooit zelf klacht ingediend (CGVS, p.11). U verklaart dat D. een hooggeplaatst persoon zou kennen bij de veiligheidsdienst genaamd N. U weet echter niet wat zijn achternaam of functie is. U weet enkel dat D. u heeft gezegd dat hij een kameraad heeft die bij staatsveiligheid werkt (CGVS, p.10-11). Uw verklaringen over deze hooggeplaatste vriend weten dus niet bijster te overtuigen. Zelfs indien hieraan geloof zou worden gehecht, staat het u vrij om eender waar in Georgië klacht te gaan indienen. Naast het feit dat u nooit klacht heeft ingediend bij de politie, heeft u nooit op een andere manier bescherming gezocht voor uw problemen en nooit een advocaat of organisatie gecontacteerd (CGVS, p.11-12). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij redelijke pogingen onderneemt om

bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u geen enkele poging hebt ondernomen om de bescherming van uw nationale autoriteiten in te roepen.

In zoverre u ten slotte nog zou aanhalen dat u en uw familie problemen zouden ondervinden omwille van jullie politieke activiteiten (CGVS vragenlijst, randnr.5), dient er te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs voorlegt van de politieke activiteiten van uw ouders of die van uzelf (CGVS, p.6). Het feit dat jullie politiek actief zouden zijn geweest is dus niet meer dan een blote bewering langs uwer zijde. Zelfs indien hieraan geloof zou worden gehecht, dient er te worden opgemerkt dat u zelf verklaart dat uw ouders reeds sinds 2015-2016 niet meer politiek actief zijn en dat u over uzelf verklaart nooit officieel lid te zijn geweest, maar enkel sympathisant te zijn geweest tijdens verkiezingen (CGVS, p.4-5). Het is bijgevolg zeer weinig aannemelijk dat u louter omwille van uw politieke sympathieën een risico zou lopen op vervolging bij terugkeer naar Georgië. Bovendien is het minstens opmerkelijk dat u tijdens uw asielrelaas enkel over de problemen met D. en zijn criminele vrienden vertelt. Tijdens uw eerste interview bij DVZ, waren de politieke problemen van uw familie en u immers de hoofdmoot van uw asielrelaas (CGVS vragenlijst 1e VIB, randnr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat de belangrijkste reden waarom u niet kan terugkeren naar Georgië, D. is. Daarnaast verklaarde u alle bedreigingsfeiten naar uw familie te hebben verteld (CGVS, p.12). Het feit dat uw verklaringen bij DVZ en het CGVS dermate uiteen lopen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bij het CGVS op geen enkel moment nog melding maakt van een vrees omwille van uw de politieke activiteiten van uw familie, bevestigt de vaststelling dat u hieromtrent geen vrees heeft bij terugkeer naar Georgië.

De door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw rijbewijs, identiteitskaart en paspoort attesteren uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De screenshots van de gesprekken met uw zus en met een vriendin van uw ex-vriendin zijn dan weer documenten die gemakkelijk geënceneerd kunnen worden. De foto's van de gehavende auto zijn generieke foto's waarop eender wiens auto kan staan. Ook de foto's van uw moeder in het ziekenhuis leveren geen bijkomende bewijswaarde. Aan de door een verzoeker bijgebrachte documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst hekelt verzoeker dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zijn problemen geen verband houden met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en een louter gemeenrechtelijk conflict betreffen. Concreet meent verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de relevante verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde en die volgens hem niet in rekening werden gebracht. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal eraan voorbij gaat dat het *in casu* niet om een gemeenrechtelijk conflict gaat, maar om een situatie van eerwraak. Hij verduidelijkt dat de Georgische maatschappij op heden nog zeer conservatief is, zeker in de afgelegen berggebieden waar zijn dorp zich bevond, dat hij een relatie had met een getrouwde vrouw en dit gedurende vier jaar en dat haar broer D. hier achter kwam en besloot om zijn leven tot een hel te maken, uit wraak. Hij voegt hieraan toe dat de conservatieve houding van de broer van zijn partner bovendien blijkt uit het feit dat zijn partner zelf door hem werd mishandeld en opgesloten omwille van hun relatie. Verzoeker besluit dat personen die zich niet naar de strenge Georgische tradities schikken

en een buitenhuwelijkse relatie onderhouden wel degelijk aanzien kunnen worden als een bepaalde sociale groep.

Vervolgens gaat verzoeker in op de overweging van de bestreden beslissing dat hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende. In deze betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat het voor hem belangrijk was om zijn land van herkomst te verlaten en zichzelf in veiligheid te brengen, alsook dat hij niet vertrouwd is met alle verschillende mogelijkheden en procedures, waardoor het hem niet verweten kan worden dat hij niet onmiddellijk een verzoek heeft ingediend. Hij voegt hier aan toe dat hij in Polen en Slowakije kon werken en niet kon worden uitgezet naar Georgië, waardoor hij *de facto* in veiligheid was. Bovendien meent hij dat hem niet verweten kan worden dat hij een verzoek om internationale bescherming indient in een land waar er een effectieve bescherming geboden wordt en de rechten van verzoekers om internationale bescherming gerespecteerd worden. Tevens stelt hij dat hij ernstig gedesillusioneerd was dat hij geen opvangplaats kreeg, iets waar hij als verzoeker om internationale bescherming recht op had. Verzoeker besluit dat de verwerende partij niet aantoonde dat zijn geloofwaardigheid op de helling zou komen te staan omwille van het vermeend laattijdig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming.

Voorts hekelt verzoeker dat hem verweten wordt blijkt te hebben gegeven van desinteresse in zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Hij meent dat het onredelijk is de structurele tekortkomingen van het Belgische asielstelsel tegen hem te gebruiken en dat het feit dat hij zich in een precaire situatie bevond niet kan aangewend worden om zijn geloofwaardigheid onderuit te halen. Hij voegt hieraan toe dat verschillende nationale en internationale hoven en rechtbanken hebben geoordeeld dat de opvangcrisis in België in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Ter verduidelijking van zijn situatie stelt hij dat hij op 10 januari 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende maar geen opvangplaats kreeg toegewezen, dat hij vervolgens rondzwierf in België en onder andere verbleef op de parking van het opvangcentrum te Lommel, dat hij verklaarde dat hij – ondanks zijn situatie – probeerde om naar het interview te komen maar van de bus en de trein werd gehaald omdat hij geen middelen had om een geldig vervoersbewijs te kopen, dat hij het Nederlands, Frans en Engels niet machtig is en alleen Georgisch spreekt en leest, waardoor hij niet bij machte was om de informatie over zijn oproeping te begrijpen en hij tijdens zijn eerste procedure geen raadsman had, waardoor hij niet in de mogelijkheid was om de commissaris-generaal over zijn afwezigheid in te lichten, dat hij vervolgens werd aangehouden door de politie, die tevens zijn paspoort in beslag nam, dat hij nadien werd vrijgelaten en werd gezegd door de politie dat hij zich opnieuw moest aanmelden in het aanmeldcentrum, dat hij vervolgens het nodige deed om een volgend verzoek in te dienen omdat hij een nood aan bescherming heeft, dat hij deze keer wel een opvangplaats kreeg en dat dit verzoek wel ernstig genomen en ontvankelijk verklaard werd. Hij besluit dat het duidelijk is dat het voor hem onmogelijk was zonder de nodige omkadering, waar hij als verzoeker om internationale bescherming recht op had, de procedure op een succesvolle wijze te doorlopen. Tevens oppert hij dat de verwerende partij niet motiveert hoe hij, gelet op deze omstandigheden, blijf zou geven van een desinteresse in zijn procedure.

Tevens gaat verzoeker in op de overweging van de bestreden beslissing inzake zijn terugkeer naar het dorp. Te dezen stelt hij vooreerst dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat hij wel degelijk verklaard heeft dat hij niet steeds in het dorp woonde. Concreet wijst hij op het gegeven dat hij in het document "*vragenlijst CGVS*" d.d. 9 februari 2023 verklaarde dat het onmogelijk was om langdurig op dezelfde woonplaats te leven, alsook dat hij dit ook verklaarde (bij de Dienst Vreemdelingenzaken) tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Hij citeert ook telkens uit de desbetreffende verklaringen. Volgens verzoeker blijkt uit het voorgaande helemaal niet dat er vermoed kan worden dat hij zijn hele leven in het dorp heeft gewoond en dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de elementen van het dossier en zijn verklaringen. Hij stelt nog dat dit ook blijkt uit de vraagstelling en besluit dat de commissaris-generaal hem trachtte te misleiden door de vraag niet te preciseren, alsook dat hij wel degelijk, zowel in het kader van zijn eerste als tweede verzoek om internationale bescherming, vermeldde dat hij niet effectief in het dorp woonde maar door de bedreigingen vaak moest verhuizen. Daarnaast oppert verzoeker dat hij inderdaad verklaarde dat hij in de mate van het mogelijke ongeveer tien dagen per maand in het dorp verbleef, maar dat dit geen afbreuk doet aan zijn vrees. Hij stelt dat het voor hem niet mogelijk was om zich langdurig op een andere plaats in Georgië te vestigen en dat het voor hem noodzakelijk was om terug te keren naar het dorp om te kunnen overleven. Luidens het verzoekschrift nam verzoeker voorzorgsmaatregelen wanneer hij naar het dorp terugkeerde en koos hij er bewust voor om zijn woning niet te verlaten.

Voorts benadrukt verzoeker dat Georgië op heden niet meer beschouwd wordt als een veilig land van herkomst. Hieruit volgt – aldus verzoeker – dat er geen vermoeden meer geldt voor hem dat hij geen vrees voor vervolging dient te koesteren of dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst. Er kan bijgevolg niet meer gesteld worden dat er in Georgië een goed functionerend en uitgebouwd rechtssysteem bestaat en niet meer vermoed worden dat de verzoeker door zijn nationale autoriteiten beschermd zal worden. Gelet op het wegvallen van het vermoeden dat hij door zijn autoriteiten beschermd zal worden, is de bewijslast in zijn hoofd volgens hem aanzienlijk verlaagd.

Verzoeker hekelt dat de verwerende partij een identieke motivering hanteert als vóór de wetswijziging en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de gewijzigde situatie in Georgië.

Tot slot gaat verzoeker in op zijn mogelijkheid om bescherming te krijgen van de Georgische autoriteiten. Vooreerst benadrukt verzoeker andermaal dat Georgië op heden niet meer beschouwd wordt als een veilig land van herkomst en herhaalt hij zijn betoog hieromtrent. Vervolgens stelt verzoeker dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat zijn zus in 2019 klacht heeft ingediend, maar dat de politie naar haar huis is geweest om haar te dwingen de bewijzen te verwijderen, dat de klacht niet verder onderzocht werd, en dat zij geen kopie hiervan verkreeg. Voorts benadrukt verzoeker dat hij uitlegde dat hij geen klacht kon indienen omdat D. goede banden had met de criminele politie, dat een vriend van D., genaamd N., lid is van de partij Georgische Droom en werkt voor de veiligheidsdiensten en dat hij in elkaar geslagen werd door leden van de politie die werken voor de afdeling georganiseerde misdaad. Hij vervolgt dat, zelfs al zou hij een klacht indienen bij de politie, het niet zeker is dat hij daadwerkelijk op bescherming zou kunnen rekenen. Volgens hem is er zelfs geen garantie dat zijn klacht zou geregistreerd worden. Onder verwijzing naar de COI Focus "*Georgië algemene situatie*" van 16 januari 2023, betoogt verzoeker nog dat, ondanks de hervormingen op papier, het gerechtelijk apparaat in Georgië zeer beïnvloedbaar en niet onafhankelijk is, en dat, zelfs in gewone zaken, beïnvloeding nooit uitgesloten kan worden. Voorts stelt verzoeker dat uit deze algemene informatie blijkt dat de ordehandhavers en de instanties die het gerechtelijk onderzoek moeten voeren in een klimaat van straffeloosheid handelen, het gerechtelijk onderzoek niet onpartijdig en objectief wordt gevoerd en het handelen van de politie beïnvloed kan worden door de connecties van één persoon. Volgens verzoeker heeft het duidelijk ook geen zin om zich te richten tot de instantie die het handelen van de ordediensten moet controleren, de *State Inspector's Office*, daar deze zonder transparant debat in december 2021 werd opgedoekt. Voorts verwijst verzoeker nog naar een passage uit de voormelde COI Focus waaruit, volgens hem, blijkt dat de graad van corruptie in Georgië zeer hoog is. Verzoeker besluit dat, gelet op zijn verklaringen, de beschikbare algemene informatie en het feit dat Georgië niet meer aanzien kan worden als een veilig land van herkomst, hij geen effectief rechtsmiddel voorhanden had en hem bijgevolg niet kan verweten worden dat hij zich niet tot Georgische autoriteiten heeft gewend om bescherming te vragen, alsook dat hij in de toekomst niet op de bescherming van zijn nationale autoriteiten zou kunnen rekenen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem te erkennen als vluchteling, onderschikt om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog het document "*vragenlijst CGVS*" d.d. 9 februari 2023 (stuk 2) bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 23 februari 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus, "*Georgië algemene situatie*" van 11 december 2023 en er de weblink van vermeldt.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd door D. Z. en zijn kameraden. Dit omdat verzoeker gedurende vier jaar een relatie had met de zus van D. Z., die reeds getrouwd was.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, aannemelijk gemaakt en heeft hij evenmin aannemelijk gemaakt dat hij een reëel risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, loopt. Vooreerst (i) merkt de commissaris-generaal op dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria, zoals bepaald in het Verdrag van Genève, en dat dit een uitsluitend gemeenrechtelijk conflict betreft. Voorts (ii) stelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende. Tevens (iii) oordeelt de commissaris-generaal dat zijn gedrag tijdens de door hem ingezette procedure tot het bekomen van internationale bescherming blijk geeft van desinteresse. Verder (iv) gaat de commissaris-generaal in op verzoekers verblijf in zijn dorp Zemo-Kedi. Enerzijds (a) is het minstens opmerkelijk te noemen dat als hij werkelijk jarenlang bedreigd werd door D. en vier jaar lang ongeveer om de drie maanden door hem werd meegenomen, hij de laatste drie jaar van zijn verblijf in Georgië op verschillende plaatsen zou wonen om dan toch nog tien dagen per maand naar zijn dorp Zemo-Kedi te gaan. Anderzijds (b) verklaarde hij dat hij tijdens zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek in Zemo-Kedi heeft gewoond en hij deze tegenstrijdigheid niet kan verschonen en biedt hij geen verklaring voor het gegeven dat dit tegenstrijdig is met zijn verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, wat doet vermoeden dat hij tot aan zijn vertrek onophoudelijk in Zemo-Kedi heeft gewoond en aldus afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien (v) merkt de commissaris-generaal op dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen, hij niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep kan doen op bescherming, voorzien in Georgië. Daarnaast (vi), in zoverre verzoeker nog zou aanhalen dat hij en zijn familie problemen zouden ondervinden omwille van hun politieke activiteiten, merkt de commissaris-generaal het volgende op. Ten eerste (a) brengt verzoeker geen bewijs bij van deze vermeende politieke activiteiten. Ten tweede (b) – zelfs indien geloof zou worden gehecht aan deze politieke activiteiten – dient te worden opgemerkt dat hij zelf verklaart dat zijn ouders reeds sinds 2015-2016 niet meer politiek actief zijn en dat hij over zichzelf verklaart nooit officieel lid te zijn geweest, maar enkel sympathisant te zijn geweest tijdens verkiezingen en dat het zeer weinig

aannemelijk is dat hij, louter omwille hiervan, een risico zou lopen op vervolging bij terugkeer naar Georgië. Ten derde (c) bevestigt het gegeven dat hij bij het commissariaat-generaal op geen enkel moment nog melding maakt van een vrees omwille van de politieke activiteiten van hemzelf en zijn familie – hij vertelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal enkel over de problemen met D. – de vaststelling dat hij hieromtrent geen vrees heeft bij terugkeer naar Georgië. Ten slotte (vii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Verzoeker werpt in het verzoekschrift meermaals op dat Georgië van de lijst van veilige landen is weggehaald. In deze stipt de Raad aan dat het gegeven dat het herkomstland van verzoeker thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst enkel tot gevolg heeft dat zijn verzoek om internationale bescherming niet langer behandeld kan worden overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een versnelde procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van personen uit landen die aangemerkt zijn als veilig land van herkomst, en dat – zoals verzoeker in het verzoekschrift ook zelf opmerkt – ook het (weerlegbaar) vermoeden dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is niet van toepassing is op hem. In deze kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat de bewijslast voor Georgiërs in zekere zin verlaagd is. Het koninklijk besluit van 7 april 2023 ter vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst waarop Georgië niet langer fungeert werd bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 juli 2023. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 26 juli 2023 werd Georgië aldus reeds niet langer als een veilig land van herkomst beschouwd, waardoor ook geen versnelde procedure werd toegepast en de genomen beslissing een dubbele weigeringsbeslissing is. In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt wordt – zoals hierna blijkt – zowel in de bestreden beslissing die dateert van 14 september 2023, als in het onderhavig arrest, geenszins beroep gedaan om het vermoeden dat voor hem niet van kracht is.

Met de legislatieve ontwikkeling werd/wordt zowel door de commissaris-generaal als heden door de Raad rekening gehouden. Ten andere, door het aanleveren middels de aanvullende van de verwerende partij van de COI Focus van 11 december 2023, die een zicht geeft op de algemene situatie in Georgië tot 13 november 2023, kan een *ex nunc* onderzoek gemaakt worden op basis van de meest recente landeninformatie.

2.3.7.4. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en dat dit een uitsluitend gemeenrechtelijk conflict met de broer van zijn ex-vriendin betreft.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal eraan voorbij gaat dat het *in casu* niet om een gemeenrechtelijk conflict gaat, maar om een situatie van eerwraak. Hij verduidelijkt dat de Georgische maatschappij op heden nog zeer conservatief is, zeker in de afgelegen berggebieden waar zijn dorp zich bevond, dat hij een relatie had met een getrouwde vrouw en dit gedurende vier jaar en dat haar broer D. hier achter kwam en besloot om zijn leven tot een hel te maken, uit wraak. Hij voegt hieraan toe dat de conservatieve houding van de broer van zijn partner bovendien blijkt uit het feit dat zij zelf door hem werd mishandeld en opgesloten omwille van hun relatie. Verzoeker besluit dat personen die zich niet naar de strenge Georgische tradities schikken en een buitenhuwelijkse relatie onderhouden wel degelijk kunnen aanzien worden als een bepaalde sociale groep.

In deze dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee voorbij gaat aan het begrip ‘sociale groep’ zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd of als de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. De groep van “*personen die zich niet naar de*

strengere Georgische tradities schikken en een buitenhuwelijkse relatie onderhouden" beantwoordt niet aan deze definitie.

2.3.7.5. Vervolgens oordeelt de Raad dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen.

2.3.7.5.1. Zo stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoeker danig lang talmde met het indienen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

In deze stelt de Raad vast dat verzoeker Georgië verliet op 23 juli 2022 (administratief dossier, map documenten, paspoort). Uit zijn verklaringen blijkt dat hij vervolgens ongeveer twee maanden in Polen verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker verklaarde in deze dat het niet gemakkelijk is om van Georgië naar Europa te reizen en hij een uitnodiging had om te werken in Polen. Hij diende er geen verzoek om internationale bescherming in omdat hij de mensen en de houding naar hem toe niet leuk vond. Hij vertrok daarna naar Slowakije, waar hij opnieuw twee maanden verbleef om te werken. Hij diende daar evenmin een verzoek om internationale bescherming in omdat ook daar de houding naar Georgiërs niet gepast was. Verzoeker vertrok vervolgens naar België en kwam hier toe op 13 december 2022. Hij diende zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België echter pas in op 10 januari 2023 omdat hij eerst twintig steden in België heeft bezocht (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7, en document "*verklaring DVZ*", vraag 33). Het geheel van deze vaststellingen druipt in tegen de door verzoeker aangehaalde vrees voor zijn leven en nood aan internationale bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen van de Europese Unie, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoeker evenwel niet heeft gedaan. Verzoekers verklaringen enerzijds dat hij zich genoodzaakt zag Georgië te ontvluchten om zichzelf veilig te stellen, en zijn gedrag anderzijds, meer bepaald dat hij minstens vijf maanden en een half door Europa reisde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vallen niet met elkaar te rijmen.

De verschoningen die verzoeker in dit verband tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en in zijn verzoekschrift opwerpt, zijn geenszins afdoende. Het is immers uitermate bevreemdend dat iemand die meent een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in zijn land van herkomst en daardoor zijn land van herkomst verlaat, zijn mening over een land waar hij naartoe gaat (of de bevolking van dat land) laat prevaleren boven het zoeken van bescherming (in dat land) voor de problemen die hij meent te kennen in zijn eigen land van herkomst. Waar verzoeker in deze stelt dat de houding ten opzichte van Georgiërs in de landen waar hij verbleef niet goed was en waar hij in het verzoekschrift meent dat hem niet verweten kan worden dat hij een verzoek om internationale bescherming indient in een land waar er een effectieve bescherming geboden wordt en de rechten van verzoekers om internationale bescherming gerespecteerd worden, verwijst de Raad naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat van kracht is tussen lidstaten van de Europese Unie. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud wees verzoeker voorts op het gegeven dat hij in Polen en Slowakije mocht werken. In het verzoekschrift verduidelijkt hij in dit verband dat hij in Polen en Slowakije kon werken en niet kon worden uitgezet naar Georgië, waardoor hij *de facto* in veiligheid was. In deze dient te worden herhaald dat van iemand die beweert zijn land van herkomst te hebben ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging in dat land, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij/zij een duurzame oplossing zoekt in het land van toevlucht waardoor hij/zij niet teruggestuurd kan worden naar het land van herkomst. In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt, vormt een toelating om (tijdelijk) in een land te werken geenszins een dergelijke duurzame oplossing. In het verzoekschrift betoogt verzoeker verder dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat het voor hem belangrijk was om zijn land van herkomst te verlaten en zichzelf in veiligheid te brengen, alsook dat hij niet vertrouwd is met alle verschillende mogelijkheden en procedures, waardoor het hem niet verweten kan worden dat hij niet onmiddellijk een verzoek heeft ingediend. De Raad wijst erop dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming net dient om de verzoeker om internationale bescherming in veiligheid te stellen. Voorts herhaalt de Raad dat van een persoon die beweert een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst te lopen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze zich, indien hij of zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij of zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, *quod non in casu*. Opmerkelijk daarbij is nog dat verzoeker, eens in België, eerst besloot als een volleerd toerist twintig steden te bezoeken alvorens internationale bescherming te verzoeken. De opvangcrisis waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, kan, zeker gelet op verzoekers initieel gedrag in België, evenmin verschoning bieden voor het talmen.

Dat verzoeker meer dan vijf maanden wachtte met het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid en ondermijnt dan ook zowel de ernst als de aannemelijkheid van de door hem aangehaalde asielmotieven.

2.3.7.5.2. De vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met het gegeven dat verzoeker niet aanwezig was bij het persoonlijk onderhoud dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming georganiseerd werd bij het commissariaat-generaal, acht de Raad in het kader van de beoordeling *ex nunc* van verzoekers nood aan internationale bescherming overtuigend zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.3.7.5.3. Voorts wordt de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor de broer van zijn voormalige partner ondermijnd door volgende vaststellingen inzake zijn periodiek(e) terugkeer en verblijf in zijn dorp.

Zo is het enerzijds minstens opmerkelijk te noemen dat verzoeker, die – omwille van het gegeven dat hij jarenlang bedreigd zou zijn geweest door D. en vier jaar lang ongeveer om de drie maanden door hem zou zijn meegenomen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9) – de laatste drie jaar van zijn verblijf in Georgië op verschillende plaatsen zou wonen, toch nog tien dagen per maand naar zijn dorp Zemo-Kedi zou gaan. In deze oordeelde de commissaris-generaal terecht dat het van alle logica ontdaan is dat als verzoeker zoveel moeite zou doen om drie jaar lang continu te verhuizen, hij er dan wel voor zou kiezen om maandelijks en dit zelfs telkens voor tien dagen terug naar zijn dorp te gaan. Deze vaststelling doet wel degelijk en terdege afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat het niet mogelijk was om zich langdurig op een andere plaats in Georgië te vestigen en dat het voor hem noodzakelijk was om terug te keren naar het dorp om te kunnen overleven. Verzoeker verschaft echter geen verduidelijking waarom hij enkel kon overleven als hij terugkeerde naar het dorp, of ruimer waarom het voor hem niet mogelijk was om zich langdurig op een andere plaats in Georgië te vestigen en het noodzakelijk was om terug te keren naar het dorp. Dergelijke vage verklaringen kunnen hier geenszins verschoning bieden. Tevens wijst verzoeker op zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij zijn woning toen niet verliet (*ibid.*, p. 3-4), waaruit hij besluit dat hij voorzorgsmaatregelen nam. Uit verzoekers verklaringen (*ibid.*, p. 9) blijkt duidelijk dat zijn belagers wisten in welk dorp hij woonde. Het was voor hen dan ook logischerwijs mogelijk te achterhalen welk huis in dit dorp het zijne was. Dat verzoeker zijn woning niet verliet in de periodes waarin hij naar zijn dorp terugkeerde, kan in de door hemzelf geschetste context geenszins gezien worden als een afdoende voorzorgsmaatregel en kan in dit verband geen verschoning bieden. Dat verzoeker tijdens de periodes waarin hij naar het dorp terugkeerde in zijn woning verbleef, maakt zijn verklaringen juist des te meer bevreemdend.

Anderzijds stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het invullen van het document “*verklaring DVZ*” verklaarde dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek in Zemo-Kedi heeft gewoond. Ook in het kader van zijn eerste verzoek, ditmaal tijdens het invullen van het document “*vragenlijst CGVS*”, verklaarde verzoeker tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat het voor hem onmogelijk was om langdurig op dezelfde plaats te wonen. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde hij gedurende de laatste drie (of acht jaar) van zijn verblijf in Georgië op verschillende plaatsen te hebben gewoond en dat hij ook periodiek naar zijn dorp terugkeerde. Hoewel nog kan ingezien worden dat verzoeker bij het invullen van het document “*vragenlijst CGVS*” in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming insinueerde dat hij op verschillende plaatsen woonde, verklaarde hij bij het invullen van het document “*verklaring DVZ*” bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming wel degelijk op ontegensprekelijke wijze dat hij zijn hele leven in zijn dorp woonde. In weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, verklaarde hij dus niet consistent doorheen zijn verzoeken om internationale bescherming dat hij in zijn laatste jaren in Georgië op verschillende plaatsen woonde. Wanneer verzoeker hiermee tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal werd geconfronteerd, verklaart hij dat zijn officieel adres in Zemo-Kedi was. Wanneer er hem vervolgens wordt gevraagd waarom hij niet heeft aangegeven dat hij niet effectief op dat adres woonde, verklaarde hij dat hij het niet weet (*ibid.*, p.12). Deze verklaring is geenszins afdoende. Verzoeker meent in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal hem aan de hand van de voormelde vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud trachtte te misleiden. In zoverre hij hiermee wijst op het gegeven dat de *protection officer* enkel vermeldde waarom verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geen melding maakte van het gegeven dat hij in zijn laatste jaren in Georgië op verschillende plaatsen woonde, en niet specificeerde dat hij dit enkel niet op die manier verklaarde bij het invullen van het document “*verklaring DVZ*”, oordeelt de Raad dat niet in te zien valt hoe een meer genuanceerde vraagstelling tot een ander antwoord had kunnen leiden. In ieder geval biedt verzoeker in het verzoekschrift geen verduidelijking hoe dit tot een ander antwoord zou kunnen leiden en welk ander antwoord hij dan had gegeven, terwijl hij op het moment van het opstellen van het verzoekschrift wel meer inzicht had in de vraagstelling tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Het voorgaande doet dan ook wel degelijk vermoeden dat hij tot aan zijn vertrek uit Georgië onophoudelijk in het dorp Zemo-Kedi heeft gewoond, hetgeen uiteraard onverenigbaar zou zijn met de door hem voorgehouden vrees en bijgevolg verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het ten berde gebrachte relaas.

2.3.7.6. De Raad stelt verder vast dat verzoeker, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maakt dat hij voor wat betreft de voorgehouden problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling/ verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij van 23 februari 2024 verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. Waar hij in het verzoekschrift op algemene wijze en onder verwijzing naar de COI Focus, “Georgië algemene situatie”, 16 januari 2023, wijst op de beïnvloedbaarheid

van het gerecht en de politie in Georgië, de aanwezigheid van corruptie en het opdoeken van de *State Inspector's Office* in december 2021, benadrukt de Raad dat dit als dusdanig niet wordt ontkend maar dat in de COI Focus van 11 december 2023 uitdrukkelijk wordt gesteld dat enkel wanneer de overheid of hooggeplaatste regeringsafgevaardigden belangen hebben in een zaak, zij instructies kunnen geven aan de politie en dat er geen algemene tendens is dat de reactie van de politie kan worden beïnvloed omwille van persoonlijke belangen of connecties bij de politie (COI Focus, "*Georgië algemene situatie*", 11 december 2023, p. 39). Met voormeld betoog slaagt verzoeker er in ieder geval niet in afbreuk te doen aan het gestelde in de meest recente COI Focus van 11 december 2023 en waarin terdege wordt erkend dat er sprake is van een "*backslide of democracy*", gelet op de aanhoudende politieke spanningen en het uitblijven van hervormingen van het rechtssysteem en de nog steeds aanwezige corruptie, maar dat er, niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, in het algemeen nog steeds gesteld kan worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij moet aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Hij slaagt hier evenwel niet in.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terdege als volgt overwogen:

"U verklaart dat uw zus in 2019 klacht zou hebben ingediend in Rustavi. U legt hier echter geen enkel bewijs van voor en verklaart dat de politie de bewijzen heeft laten verdwijnen (CGVS, p.8). Dit is dus niet meer dan een blote bewering langs uwer zijde. Daarnaast heeft u ook nooit zelf klacht ingediend (CGVS, p.11). U verklaart dat D. een hooggeplaatst persoon zou kennen bij de veiligheidsdienst genaamd N. U weet echter niet wat zijn achternaam of functie is. U weet enkel dat D. u heeft gezegd dat hij een kameraad heeft die bij staatsveiligheid werkt (CGVS, p.10-11). Uw verklaringen over deze hooggeplaatste vriend weten dus niet bijster te overtuigen. Zelfs indien hieraan geloof zou worden gehecht, staat het u vrij om eender waar in Georgië klacht te gaan indienen. Naast het feit dat u nooit klacht heeft ingediend bij de politie, heeft u nooit op een andere manier bescherming gezocht voor uw problemen en nooit een advocaat of organisatie gecontacteerd (CGVS, p.11-12)."

Verzoeker brengt hier geen dienstig verweer tegen in. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers verklaring inzake de klacht van zijn zus een louter blote bewering is, benadrukt hij in het verzoekschrift dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat zijn zus in 2019 klacht heeft ingediend, maar dat de politie naar haar huis is geweest om haar te dwingen de bewijzen te verwijderen, dat de klacht niet verder onderzocht werd, en dat zij geen kopie hiervan verkreeg. Met dit betoog doet hij evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaring, dat zijn zus klacht neerlegde in 2019, een louter blote bewering betreft. Hoewel zijn verklaring, dat de politie naar haar huis kwam om te eisen de bewijzen te verwijderen, zou kunnen verklaren waarom hij geen bewijs van deze klacht neerlegt, merkt de Raad op dat deze verklaringen op zich ook niet meer zijn dan een blote bewering. Voorts en bovenal, wat betreft het gegeven dat hij zelf nooit bescherming zocht in Georgië, betoogt verzoeker dat hij uitlegde dat hij geen klacht kon indienen omdat D. goede banden had met de criminele politie, dat een vriend van D., genaamd N., lid is van de partij Georgische Droom en werkt voor de veiligheidsdiensten en dat hij in elkaar geslagen werd door leden van de politie die werken voor de afdeling georganiseerde misdaad. Vooreerst onderstreept de Raad het gestelde in de bestreden beslissing dat verzoeker amper informatie heeft over de vermeende vriend van D. die bij de veiligheidsdiensten werkt. Dit doet alvast in ernstige mate twifelen aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Tevens oordeelde de commissaris-generaal in deze terecht dat, zelfs indien hier geloof aan wordt gehecht, het verzoeker vrij stond om elders (dan bij de veiligheidsdiensten of criminele politie) klacht in te dienen. Waar hij in deze betoogt dat D. via zijn connecties (andere) politiediensten zou kunnen beïnvloeden, herhaalt de Raad dat uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt dat er enkel beïnvloeding mogelijk is van de politie indien hooggeplaatste regeringsafgevaardigden betrokken zijn, alsook dat het geenszins een wijdverspreide praktijk is dat de politie beïnvloed wordt indien een betrokkene connecties heeft bij de politie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn specifiek geval een uitzonderlijke situatie betreft waarin dit wel het geval zou zijn. Evenmin blijkt dat *in casu* een hooggeplaatste regeringsafgevaardigde betrokken is. Overigens blijkt uit de COI Focus van 11 december 2023 dat in Georgië verschillende instanties bevoegd zijn voor onderzoek naar klachten over leden van ordediensten en dat burgers voor klachten over de houding van politieagenten terecht kunnen bij de Algemene Inspectie (p. 40-41). Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker met dit betoog geenszins verklaart waarom hij ook niet elders dan bij de politie bescherming zocht tegen zijn vervolger.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich voor de door hem voorgehouden problemen niet zou kunnen beroepen op bescherming voorzien in Georgië.

Waar verzoeker andermaal wijst op het gegeven dat Georgië niet langer wordt vermeld op de lijst van veilige landen van herkomst en er daardoor niet meer kan gesteld worden dat er in Georgië een goed functionerend en uitgebouwd rechtssysteem bestaat, wijst de Raad vooreerst op het gestelde onder punt 2.3.7.3. In dat opzicht benadrukt de Raad dat – gelet op het voorgaande en hetgeen volgt – verzoeker niet kan gevolgd worden dat in deze beoordeling – noch in de beoordeling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing die hiermee in lijn ligt – geen beroep wordt gedaan op het vermoeden dat van kracht is voor verzoeken om internationale bescherming van onderdanen van landen die gekwalificeerd worden als veilig land van herkomst, met name dat bij personen afkomstig uit deze landen geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is. In datzelfde opzicht wordt bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming evenmin vermoed dat hij zich kan beroepen op nationale bescherming louter omwille van zijn nationaliteit/land van herkomst, zoals voor onderdanen van veilige landen van herkomst wel voortvloeit uit het voormeld vermoeden. Voorts merkt de Raad op dat de beslissing om een land van herkomst overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet al dan niet (langer) als veilig te beschouwen een beleidsbeslissing is. In het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 10 juli 2023, werd Georgië niet terug opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: *“Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken.”* In zoverre verzoeker zich zou beroepen op wets- en/of beleidskritiek, merkt de Raad op dat hij zich daarover niet uit te laten heeft.

2.3.7.7. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, naast zijn problemen met de broer van zijn ex-vriendin, problemen die hijzelf en zijn familie hadden omwille van hun politieke activiteiten vermeldde als hoofdmoot van zijn relaas. De commissaris-generaal oordeelt, in zoverre hij hiermee een vrees voor vervolging wenst aan te tonen, op goede gronde het volgende:

“dient er te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs voorlegt van de politieke activiteiten van uw ouders of die van uzelf (CGVS, p.6). Het feit dat jullie politiek actief zouden zijn geweest is dus niet meer dan een blote bewering langs uwer zijde. Zelfs indien hieraan geloof zou worden gehecht, dient er te worden opgemerkt dat u zelf verklaart dat uw ouders reeds sinds 2015-2016 niet meer politiek actief zijn en dat u over uzelf verklaart nooit officieel lid te zijn geweest, maar enkel sympathisant te zijn geweest tijdens verkiezingen (CGVS, p.4-5). Het is bijgevolg zeer weinig aannemelijk dat u louter omwille van uw politieke sympathieën een risico zou lopen op vervolging bij terugkeer naar Georgië. Bovendien is het minstens opmerkelijk dat u tijdens uw asielrelaas enkel over de problemen met D. en zijn criminele vrienden vertelt. Tijdens uw eerste interview bij DVZ, waren de politieke problemen van uw familie en u immers de hoofdmoot van uw asielrelaas (CGVS vragenlijst 1e VIB, randnr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat de belangrijkste reden waarom u niet kan terugkeren naar Georgië, D. is. Daarnaast verklaarde u alle bedreigingsfeiten naar uw familie te hebben verteld (CGVS, p.12). Het feit dat uw verklaringen bij DVZ en het CGVS dermate uiteen lopen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bij het CGVS op geen enkel moment nog melding maakt van een vrees omwille van uw de politieke activiteiten van uw familie, bevestigt de vaststelling dat u hieromtrent geen vrees heeft bij terugkeer naar Georgië.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.8. Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige, schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, met uitzondering van het gegeven dat deze problemen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van

de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS